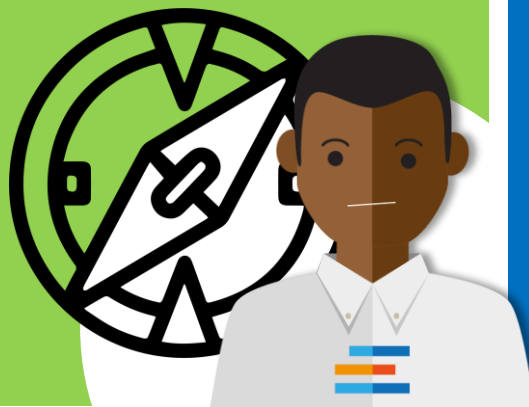

«Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.»

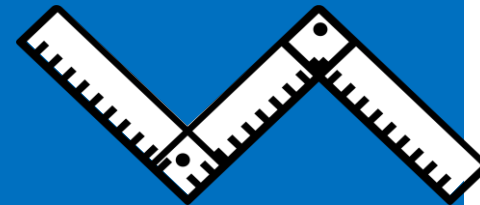
(Lk 14,11)

První Ježíšovou výzvou tedy je sestoupit z „piedestalu“ svého já, abychom nestavěli do středu pozornosti svůj egoismus, ale Boha.

Ano, on přece může v našem životě zaujmout čestné místo!

Je důležité udělat mu prostor, prohloubit svůj vztah s ním, učit se od něj evangelnímu stylu pokory.

Stavět se dobrovolně na poslední místo, znamená vybrat si místo, které si v Ježíši vybral sám Bůh.

I když je Pánem, zvolil si sdílení lidského údělu, aby všem hlásal Otcovu lásku.

Síla

prosby o
odpuštění!

Jednou ve škole při hodině ekonomiky a práva si moje spolužačky začaly hrát a povídat, místo aby poslouchaly vyučující.

Jelikož jsem týden předtím byla nemocná a nebyla jsem ve škole, **na chvíli jsem se otočila**, abych se jedné z těch spolužaček na něco zeptala.

A právě v té chvíli mě naše profesorka zahlédla a hned mě požádala, abych jí dala žakovskou knížku, potom mě vykázala ven ze třídy, protože prý nesnáší moje chování.

Snažila jsem se jí vysvětlit, proč jsem se otáčela, ale ona mě nechtěla ani vyslechnout.

Zavolala si tatínka. Cítila jsem se obzvlášť ponížená a **styděla jsem se** i proto, že s ním mluvila před celou třídou a říkala mu, že jsem nevychovaná a že jsem si hrála, místo abych při vyučování poslouchala.

Bylo to pro mě těžké, ale snažila jsem se celou tu nespravedlnost přijmout.

Druhý den si nás **zavolali do školy**, abychom mluvili o tom, co se stalo.

Chtěla jsem se bránit, ale věděla jsem, že profesorka by nepřijala mé výmluvy a že by se stejně řeklo, že pravdu má ona. A tak jsem se jí omluvila.

I když to nebylo lehké, jelikož to bylo nespravedlivé, ale i tak jsem se rozhodla, že jí odpustím, a hned jsem zakusila v sobě hluboký pokoj.